

Dr. Erdős Mátyás:

Miért tiszteljük Szűz Máriát?

Budapest, 1988.

A vallásos tisztelet (*cultus*) egy személy vallási kiválóságának hódolattal való elismerése (*agnitio excellentiae*). Ez a kiválóság lehet kisebb, vagy nagyobb, így a tiszteletnek is lehetnek különböző fokai, mert a tisztelet fokát a kiválóság nagysága határozza meg.

Isten Önmagától való, maga a lét ezért végtelenül tökéletes. Minden más létező Tőle függ, az Ő teremtménye, tehát kiválósága véges.

Istent végtelen kiválósága (*infinita excellentia*) miatt a legnagyobb vallási tisztelet, az imádás (*cultus latriae*) illeti. A szentek kiválósága részesült, korlátozott (*excellentia participata*), azért az őket illető tisztelet csak a teremtményeknek járó hódolat, *dulia* (*cultus duliae*). Mivel Szűz Mária Isten különös kegyelméből minden más szentnél nagyobb kiváltságokban részesült (*eminenter participata*), kimagasló hódolattal viseltetünk iránta, ezt *hyperduliának* mondjuk.

A II. Vatikáni Zsinat erről így ír: „Szűz Máriát – a Fia után – minden angyal és ember fölé magasztalta fel az Isten. Ezért méltán becsüli meg őt az Egyház sajátos tiszteletével, mert ő az Isten szentséges anyja és mert részese volt Krisztus misztériumának.” (Egyház 66) „Ez a tisztelet, ahogyan mindig is gyakorolja az Egyház, teljesen egyedülálló ugyan, mégis lényege szerint más, mint az imádó tisztelet, melyet a megtestesült Igének, valamint az Atyának és a Szentléleknek megadunk és amire a Mária-tisztelet nagyon is ráhangol. Azzal ugyanis, hogy az Anya tiszteletben részesül, növekszik az emberekben a Fia ismerete, szeretete, dicsőítése és parancsait is jobban megtartják.” (uo. 66) Eddig a zsinat.

Szent József és az apostolok megelőzik a többi szentet a méltóságban, tiszteletüket ezért *protoduliának* nevezzük. De a *hyperdulia*, *protodulia* és *dulia* nem minőségben különbözik egymástól, hanem csak mennyiségben; mindegyik fajta tisztelet embernek szóló tisztelet, *dulia*. Tehát a Szűz Máriának járó *hyperdulia* nem közbülső fok a szenteket illető *dulia* és az Istennek kijáró imádás, a *latria* között. Isten imádása és a szentek tisztelete között végtelen űr van, mert Isten, a legfőbb Úr végtelen tökéletességénél fogva minden teremtményt felülmúl. **Máriát tehát nem imádjuk. Aki ilyesmit tanítana, vagy tenne, eleve kizárja magát a katolikus hitből, a Katolikus Egyházból.**

A litániák bevezető részében kérjük a Mennyei Atyát, a Megváltó Fiúistent és a Szentlélek Úristent, hogy irgalmazzon nekünk. De amikor Máriát, vagy a többi szentet szólítjuk meg, tőlük azt kérjük: „könyörögj értünk”. A Jézus Szíve és Jézus Neve litániájában pedig végig így felelünk: „irgalmaz nekünk”, mert Jézus isteni személy.

Ha imákban, énekekben olyan kifejezést hallunk, amelyek első hallásra csak Istent illetnék meg, ott sincs szó imádról, *latriáról*. Például a *Salve Regina* ősi antifónában azt énekeljük: „vita, dulcedo et spes nostra salve”. Mária annyiban „életünk, édességünk és reménységünk”, amennyiben ő szülte nekünk Üdvözítőnket és az ő közbenjárására sok kegyelmet kaphatunk. Ha tehát a Mária-tisztelet költői magasztalásokban vagy népi kifejezésekben néha közel jár a *latria* megnyilvánulásaihoz, azt egyes emberek költői túlzásainak, a szubjektív érzelmek túlcsozulásának kell tekintenünk és nem dogmatikai kijelentéseknek. Amikor a magyar himnuszban azt énekeljük: „megbűnhődte már e nép a múltat és jövőt”, csak azt akarjuk mondani, hogy sokat szenvedtünk; a jövőért nem lehet bűnhődni.

A vallásos tisztelet, akár imádás, akár *dulia*, a kiválósággal rendelkező személynek szól, rá irányul (*ob excellentiam propriam*), de tiszteljük Jézus képmását, a keresztet, a szentek képeit, ereklyéit is. Milyen tisztelet jár ezeknek a képeknek, ereklyéknek? Ugyan olyan, mint a személynek, akit reprezentálnak. De míg a személyt önmaga miatt tiszteljük, a tárgyakat csak amiatt, akit képviselnek (*ob excellentiam alterius*). Tehát imádjuk Krisztus képét, keresztjét, de csak relatív kultusszal, mely nem a tárgynak szól, hanem arra a személyre irányul, akire azok emlékeztetnek. Ugyanolyan relatív hódolattal tiszteljük Szűz Mária képeit, a szentek ereklyéit. Amikor édesanyám fényképét megcsókolom, szeretetem nem a képnek, a papírnak szól, hanem annak, akit ábrázol. Amikor a zászlót, a hősök szobrát tisztelem, nem a színes vásznat, a márványt tisztelem, hanem a hazám, a hősök iránti hódolatomat akarom kifejezni.

A Mária-tisztelet fontos, de nem feltétlenül nélkülözhetetlen az üdvösséghez, vagyis aki nem tiszteli Szűz Máriát, azért még üdvözülhet. A teológusok ezt így fejezik ki: a Mária-tisztelet nem szükséges a „*necessitate mediū*” = az eszköz elengedhetetlen szükségességével, mint például a megszentelő kegyelem. Nem szükséges a „*necessitate praecepti*” = a parancs szükségességével, mint például „Uradat, Istenedet imádd”. Ilyen isteni parancs – tiszteld Máriát – nincs, különben az, aki nem tiszteli Máriát, nem üdvözülne.

A teológusok a kiválasztottság, vagyis a valószínű üdvözülés jelének tekintik a buzgó Mária-tiszteletet. Ilyen jel például a nyolc boldogság szerint való élet, a szenvedő Krisztus iránti áldozatos szeretet. Tehát a buzgó Mária-tisztelet a kiválasztottság jele, de ennek fordítottja már nem áll, hogy aki nem tiszteli különösképpen Szűz Máriát, az jele az elkárhozásnak. Tény: aki nagyon elhanyagolja a Mária-tiszteletet, megfosztja magát egy hathatós segítő eszköztől az üdvösség felé vezető úton.

Amikor Szűz Máriát Istentől kapott kiváltságai miatt tiszteljük, végeredményben az ajándékozó Istent tiszteljük. Ha tisztelem valakinek az édesanyját, az a fiának örömeire szolgál. A Szentírás vulgatai változata szerint (Ex 15,11.): „*Mirabilis Deus in sanctis sui*”, csodálatos az Isten szentjeiben. A Mária-tisztelet tehát nem állítható szembe az Isten tiszteletével, hiszen Mária első nagy kívánsága: „Tegyetek meg mindent, amit Jézus mond.” (Jn 2,5.) Mária szívügye, hogy Fiát szeressük, kövessük.

„Amikor az Anyaszentegyház évenként megünnepli Krisztus misztériumait – mondja a II. Vatikáni Zsinat – megkülönböztetett szeretettel tiszteli Szűz Máriát, Isten boldogságos édesanyját, akit elszakíthatatlan kötelék fűz Fiának üdvösségszerző művéhez. Benne csodálja és magasztalja a Megváltó legkiválóbb gyümölcsét és mint legtisztább képben örömmel szemléli benne azt, amivé válni a beteljesülésben óhajt és remél.” (Liturgiáról 103)

A világi híveket így buzdítja a zsinat: „nagy áhítattal tiszteljük Szűz Máriát valamennyien és ajánlják anyai gondviselésébe életüket és apostoli munkájukat.” (Laikus 4)

A papoknak azt ajánlja: „A tanulékonyosság csodálatos példaképét mindenkor a Boldogságos Szűz Máriában találják meg, aki a Szentlélek vezetése alatt tökéletes teljességben szentelte magát a megváltás misztériumának. A papok tehát gyermeki odaadással tiszteljük és szeressék őt, az Örök Főpap édesanyját, az apostolok királynőjét és szolgálatuk oltalmazóját.” (Papok 18)

„Helyénvaló tehát – mondja a zsinat -, hogy szeressük a szenteket, Krisztus barátait és társörökösöket, testvéreinket és kiváló jótevőinket és érettük méltó hálát adjunk Istennek. Esedezve hívjuk hát őket segítségül és vegyük igénybe imáikat és hatalmas támogatásukat –

idézi a zsinat a római breviáriumot -, hogy megkapjuk Isten jótéteményeit az ő Fia, Jézus Krisztus, a mi Urunk által, aki egyetlen Megváltónk és üdvözítőnk.” (Egyház 50)

„Tehát – folytatja a zsinat – oktassák híveiket, hogy az égiekkel való társalkodásunk – ha a hit teljesebb világánál fogjuk fel – egyáltalán nem szegényíti az imádó tiszteletet, amelyet megadunk az Atyaistennek Krisztus által a Szentlélekben, hanem éppen ellenkezőleg: nagyon gazdagítja.” (Egyház 51)

A szentek királynőjének, Máriának tiszteletében nem vagyunk rossz társaságban.

Isten megbízásából tisztelte őt Gábor főangyal, amikor így köszöntötte: „Üdvözlégy (Mária), kegyelemmel teljes, az Úr van teveled, áldottabb vagy te minden asszonynál.” (Lk 1,26.) Erzsébet, eltelve Szentlélekkel, tudva Mária titkáról (Fia nagy lesz, a Magasságbeli Istennek Fia, a Messiás), átveszi az angyal köszöntését: „Áldott vagy te az asszonyok között és áldott a te méhednek gyümölcse”; köszönti őt, mint az Úr anyját és boldognak mondja. Mária válaszában elismeri: „Mostantól fogva boldognak hirdet (engem) majd minden nemzedék.” De ezt nem a maga érdemének tulajdonítja, hanem Isten irgalmának, „Aki rátekintett alázatos szolgálójára”. (Lk 1,47.) *De legjobban a Szentháromság tisztelte Szűz Máriát*, amikor a Mennyei Atya Fia édesanyjává választotta, a Szentlélek Uristen jegyesévé tette, Jézus pedig mint édesanyját szerette. Szűz Mária ezzel bekerült az Isten családjába. Csak a Mennyei Atya és Szűz Mária mondhatja Jézusnak: fiam. Igaz, más-más, de mégis teljes és igaz értelemben. Jézusban egy személy és két természet van: isteni és emberi természet. Isteni természetét a Mennyei Atyától kapta, Tőle született az idő kezdete előtt, valóságos Isten a valóságos Istentől. Szűz Máriától pedig emberi természetét kapta, megtestesült a Szentlélek erejéből Szűz Máriától és emberré lett. Krisztusban tehát kétféle születés van: öröktől születik az Atyától, mint Ige és időben születik Máriától, mint ember. Kétféle születés, de nem két fiú; Krisztusban csak egy személy van, a második isteni személy és ezt szülte Mária, tehát Mária ennek a fiúnak valóságos anyja, Isten Fiának anyja, istenanyja, Isten Fiát foganta és szülte emberi természete szerint. A szülést a személlyel kapcsoljuk össze: nem valamit szül az anya, hanem valakit és ez a Valaki Mária esetében Isten.

Az istenanyai méltóság Mária legnagyobb kiváltsága, ebből ered, emiatt kapta minden más kiváltságát. Az Egyház a nyári időszak antifónája, a Salve Regina után így imádkozik: „Isten, ki a dicsőséges Szűz Máriának testét és lelkét, hogy Szent Fiadnak méltó hajléka legyen, a Szentlélek munkálkodása által előkészítetted.” Hogyan készítette elő? Egy Mária énekünk erre így felel: „Kit Fiának nagy kegyelme kezdet óta őrizett, akihez a legparányibb bűnhomály sem érkezett.” (Máriát dicsérje – SzVU 161.) Mária létének első pillanatától – fogantatásától – kezdve ment volt az áteredő büntől és annak következményétől, a rendetlen kívánságtól. Énje mélyéből sohasem jött kísértés, hogy akaratát Isten ellen érvényesítse és ment volt a testi kísértésektől is, így Isten különös kiváltságából egész élete folyamán ment volt minden súlyos és bocsánatos büntől.

A nőnek két szép címe van: szűz és anya. De az anya szüzességének virágát elveszíti, így lesz méhének gyümölcse, így lesz anyává. Mária megkapta a legmagasabb anyai méltóságot, Isten anyja lett, de megkapta a legteljesebb szűzi méltóságot is, semper virgo, mindenkoron szűz maradt, szűz-anya lett, szűzvirág szent anya. *Szűz maradt Jézus fogantatásában, szülésében és szülése után.* Ő a boldogságos mindenkor szeplőtelen Szűz Mária.

A Szentlélek Isten Máriában fiának fogadására szeplőtelen lelket és szűzi testet készített. Az áteredő büntől mentes Máriára nem vonatkoznak a büntető szavak: „por vagy és porrá

leszel”. Nem is illett volna, hogy az a test, amelyből Jézus teste származott, feloszoljon. Ezért Isten Máriát földi élete befejezése után ép testével, büntelen lelkével a mennyei dicsőségbe vette fel. Így, aki *praeredempta*, előre megváltott volt fogantatásában, előre megdicsőült lett halálában is. Mária az egyházi tradíció szerint ősmintája az Egyháznak. Az Egyház viszont jel, jele a megváltottságnak, előjele a végső állapotnak, ezért kellett az ősmintának elsőnek lennie a megdicsőülésben is.

Szűz Mária segítő anyai szeretete az égben sem szűnt meg. Sőt, ott kezd igazán kiteljesülni. Látja hozzá forduló gyermekeinek búját-baját, akar és tud is rajtuk segíteni. Ő minden szentnél hatásosabb közbenjáró. Azért fordult hozzá az Egyház ősidők óta nagy bizalommal és kérte segítségét. A III. századi papírtekeres írása elhalványult, de milliók szívében újra és újra éled az ima: „Oltalmad alá futunk, Istennek szent Anyja. Ne vesd meg könyörgésünket szükségünk idején, hanem oltalmazz meg minket minden veszedelemtől, mindenkor dicsőséges és áldott Szűz, Asszonyunk, közbenjárónk és szószólónk. Engeszteld értünk Fiadat, ajánlj minket Fiadnak, mutass be minket Fiadnak. Ámen.”

A Boldogságos Szűz Mária megváltása

(A *Fulgens corona* kezdetű körlevélből, amellyel XII. Pius pápa 1953. szeptember 8-án Mária-évet hirdetett)

Ha arra a forró és édes szeretetre tekintünk, amellyel Isten az ő egyszülött Fiának édesanyját kétségtelenül elhalmozta és elhalmozza, hogyan tudnánk még csak gondolni is arra, hogy a Szűzanya, akár csak a legrövidebb ideig is, alá volt vetve a bűnnek és meg volt fosztva a kegyelemtől? Isten a Megváltó érdemeire való tekintettel bizonyosan megajándékozhatta őt ezzel a nagyszerű kiváltsággal; tehát meg sem fordulhat a fejünkben, hogy ez nem így történt. Illett ugyanis, hogy a Megváltó édesanyja olyan legyen, hogy amennyire csak lehetséges, méltónak bizonyuljon hozzá. Márpedig nem lett volna méltó, ha az áteredő büntől beszennyezve, még ha csak fogantatásának első pillanatában is, a sátán utálatos uralmának alá lett volna vetve.

Nem lehet azt sem állítani, hogy ezen oknál fogva Krisztus megváltó műve csökken, mintha már nem fogná át Ádám összes leszármazottját, és hogy így valamit elveszünk magának az isteni Megváltónak a feladatából és méltóságából. Ha ugyanis a dolgot alaposan és figyelmesen szemügyre vesszük, könnyen belátjuk, hogy Krisztus Urunk az Ő isteni Édesanyját valami egészen tökéletes módon valóban megváltotta; mert hiszen Krisztus érdemeire való tekintettel őrizte meg Máriát mentesnek a bűn bármely átörökölt szennyétől. Ezért Jézus Krisztus végtelen méltósága és az Ő egyetemes megváltásának műve a szeplőtelen fogantatás tantétével nem gyengül vagy üresedik ki, hanem a lehető leginkább növekszik.

Nem kevés nem-katolikus és újító tehát ebből a szempontból is méltánytalanul veti szemünkre és méltánytalanul helyteleníti a Szűz Istenanya iránti tiszteletünket, mintha mi elvinnénk valamit az egyedül Istennek és Jézus Krisztusnak járó kultuszából. Ellenkezőleg: ami megbecsülést és tiszteletet mi megadunk mennyei Édesanyánknak, az kétségtelenül az ő isteni Fiának a dicsőségére válik; nemcsak azért, mert belőle, mint első forrásból származik minden kegyelem és minden adomány, akármilyen kiváló, hanem azért is, mert „a gyermekek díszai az ő szülei”. (Péld 17,6.)

In: Krajsovsky Gábor: Erdős Mátyás atya elmélkedései, beszédei, előadásai – I. PPEK 79-83. old. <https://mek.oszk.hu/14700/14780/14780.pdf>

Tekintettel arra, hogy Szűz Mária élete egész folyamán mentes volt nemcsak az eredeti, hanem a személyes bűnöktől is, igazi értelemben nemcsak *bűntelen*, hanem *vétkezzhetetlen* is.

Szűz Mária vétkezzhetetlenségével foglalkozva felmerül a kérdés: nem veszítette-e el ezáltal az Isten anyja az érdemszerzés lehetőségét? Hiszen sokkal nagyobbak látszik a gonosz vágyakon győzedelmeskedve megtartóztatni magát a rossztól, mint a rendetlen kívánság nélkül a bűnt el nem követni. Tény, hogy ahol a bűnös hajlam megvan, ennek leküzdése fokozza az erényt és érdemet; de ez csak esetleges és csakis a megromlott természetben érvényesül. A gonosz hajlam önmagában semmi esetre sem feltétele a nagyobb érdemnek, a magasabb tökéletességnek. Hisz az Úr Jézusban, az angyalokban és a paradicsomi emberben sem volt rendetlen kívánság és mégis volt náluk helye az érdemszerzésnek. Szűz Máriának is volt alkalma az erény gyakorlására, az érdemszerzésre. Volt alkalma gyakorolni a hitet, a szeretetet, az alázatosságot, az engedelmisséget, a türelmet a szenvedések elviselésében stb. stb. Sőt még a kísértés elleni harcban is volt alkalma hűségét megmutatni, mert őt is megkísérthette a sátán, amint az Úr Jézust is megkísértette. De „ez az ördögi kísértés — mondja Nagy Szent Gergely — mindig csak külső volt és nem belső.” (Hom. XVI. in Evang., PL 76,1135)

De nemcsak mentes volt a bűntől és rendetlen kívánságtól, hanem minden erények fényében ragyogott. S amíg az erények ragyogása a

szentekben mint szétszórt sugarak találhatók, addig a Szűz Anyában mintegy fénycsomóban egyesülve minden erény fölragyog (III.27,3. és Exp. in Salut Aug.). Az érdemszerzésre tehát a rendetlen kívánságoktól való mentesség ellenére is bőségesen volt alkalma a Szűz Anyának, annak a hittételnek értelmében: „a megigazult ember a kegyelemmel végbevitt jótettek által valósággal érdemeket szerez Isten előtt.”

Mária – Társmegváltó

Krisztus keresztdozatával kiengesztelte a Mennyei Atyát, Ádám és utódai bűneire megszerezte a megbocsátást, a megváltói kegyelmet. De ez nem jelenti azt, hogy az üdvösség kegyelmében most már mindenki automatikusan részesül.

A kegyelmet az emberek között ki kell osztani.

A megváltásnak tehát két mozzanata van:

1. a kegyelem megszerzése (objektív megváltás)
2. a kegyelem kiosztása (szubjektív megváltás)

Tény „Nincs senki, aki Istennek az emberekkel való kiengeszteléséhez annyit tett vagy tehetett volna, mint Ő, (Mária)” (XIII. Leo, *Fidemque piumque* 1896)

Ezért nevezzük Máriát társmegváltónak, kegyelemkövetítőnek, közbenjárónak.

Nézzük, hogy az emberiség megváltásában hol, milyen szerepe volt Szűz Máriának: Hogy Mária a kegyelem megszerzésében fizikailag távolról közreműködött, ez: hittétel, hiszen Ő foganta, szülte, nevelte Jézust.

Hogy fizikailag közelről közreműködött volna a keresztdozat bemutatásán, azt sem a Szentírás, sem a hagyomány nem állítja: akkor Mária papi funkciót végzett volna, pap lett volna. Az Egyház a „papi Szűz” címet félreértések elkerülésére megtiltotta.

Hogy Mária erkölcsileg távolról közreműködött, biztosan állíthatjuk, mert ha már

11.

De az édesanya Fia szenvedésben és szorongatásában való ezen részvétele miatt megkapta a dicső Szűz előjogát, hogy Fiánál az egész világ leghatalmasabb közvetítője és kiengesztelője legyen.” (*Adiem illum* uo. 143)

A kegyelmek kiosztásában Máriának egyedülálló szerepe van: hittétel, hogy Szűz Mária az égben imádkozik értünk, és kegyelmet közvetít.

Hogy minden kegyelem Szűz Mária közbenjárása által jön, vagyis, hogy ő minden kegyelem közvetítője: igaz és biztos tanítás, csak helyesen kell értelmezni. Az emberek között Mária tett a legtöbbet a megváltás kegyelmének megszerzésében fizikailag távolról közreműködve: ő foganta, szülte, nevelte a Megváltót. Erkölcsileg pedig azáltal, hogy imáival sietette a Megváltó eljövését.

Néhány megjegyzés a Szűzanya kegyelemkövetítő szerepéhez:

1. Szűz Mária kegyelemkövetítő szerepe csak másodlagos és teljesen Krisztustól függő. Krisztus tehát az egyetlen és abszolút közvetítő Isten és emberek között. Krisztus közvetítői ereje és méltósága azon-

ban éppen abban mutatkozik, hogy édesanyját, mint közbelső elosztó állomást iktatja be.

2. A Szűzanya közvetítő szerepe nem a dolgok természetéből adódik, hanem Krisztus szabad elhatározásából. Krisztus édesanyja érdemeit azzal akarta honorálni, hogy a megváltás kegyelmét csak az ő közbenjárására akarja kiosztani. Ezért tette édesanyját a megváltott emberiség anyjává, hogy anyai gondoskodásával minden gyermeknek kiesdje a neki szükséges kegyelmet.

3. Szűz Mária minden krisztusi kegyelmet közvetít, de nem minden kegyelmet egyforma módon. Közvetlenül kieszközöl mindent, ami imával elérhető: így a természetes segítséget és a természetfeletti segítő kegyelmet is. A megszentelő kegyelmet csak indirekte szerzi meg nekünk azáltal, hogy a papokat a szentség kiszolgáltatására indítja, a szentség felvevőjének pedig megszerzi a gyümölcsöző szentség felvételéhez szükséges diszpozíciót. A megszentelő kegyelem növelését pedig, amennyiben az a szentségeken kívül történik, úgy eszközli, hogy alkalmat és

Az objektív megváltásban Krisztus Máriát nem váltotta meg külön, hanem egyetlen keresztdozatával, valamennyi emberrel együtt. Mária megváltása tehát már feltételezi a megváltás megtörténtjét. Mária és Krisztus áldozatának érdeméből, annak előre való betudással menekült meg az áteredő

büntől, így lett szeplőtelenül fogantatott. Tehát nem lehet, hogy Mária Krisztus áldozatától függetlenül, a magáéból járult volna hozzá az emberiség megváltásához. Mária közreműködési szerepe csak függő, másodlagos lehet, amit az együtt szenvedő anyának juttatott.

Mária, aki Krisztus társa volt, „az emberi nem megváltásának titkában kiosztója lett a kegyelemnek, amely ebből a titokból minden időre áramlik, erre kapott szinte mérhetetlen hatalmat” (XIII Leo: *Adintrinsicem populi* 1895. n. 100). Így lett Mária az isteni kegyelem anyja, Szószólónk, Segítőnk – *Ultimazónk*, *Közvetítőnk*.

„Már nem kell külön kihangsúlyoznunk, hogy mi a természetfeletti kegyelemszerzés erejét nem az Isten anyjának tulajdonítjuk, mert az egyedül Isten illeti. De mivel Mária szentségben és a Krisztusban való benső egyesülésben mindenkit meghalad és a megváltás művének véghezviteléhez Ő maga vonta be őt, azzal a szándékkal, hogy illendő módon kiérdemelje számunkra azt, amit Ő jogosan kiérdemelt, így Mária a kegyelem kiosztásának legkiválóbb közreműködője.”

„Krisztus szenvedésében és akaratában való részvételével Mária kiérdemelte, hogy ő is joggal az elveszett emberiség helyreállítója lett és ezért minden kegyelemkincs kiosztására is hivatott, amelyet Krisztus halálával megszerzett. Ezzel nem azt akartuk mondani, hogy e kegyelmek kiosztása tulajdonképpen és jogosan nem Krisztust illeti, halálával kizárólag Ő szerezte meg nekünk a kegyelmet és hivatalból Ő a közvetítő Isten és az emberek között.”

segítő kegyelmet szerez az érdemszerző jócselekedetekhez, amellyel azután a megszentelő kegyelem lelkünkben növekszik. A Mediatrix szerepe közbenjárás jellegű, tehát nem a szentségek okozati vonalán történik. Szűz Mária a szentségeket nem pótolja, nem is teszi feleslegessé, hanem összhangban működik velük, meghagyva azoknak sajátos hatékonyságát.

4. A Szűz Mária közbenjárása nem zárja ki a többi szent kérését sem. Ha a szentek közbenjárására valami kegyelmet kapunk, akkor ezekért a kegyelmekért Szűz Mária is közbenjár.

5. Nem szükséges, hogy minden kegyelmet kifejezetten Szűz Máriától kérjünk. Vagyis nem áll, hogy aki őt nem kéri, nem kap kegyelmet, mert Mária, mint az irgalmasság anyja, a nem kérő gyermeknek, sőt a durcás rakoncátlan gyermeknek is ad kegyelmet. – Igaz viszont, hogy az többet kap, aki őt buzgón tiszteli, és nehezebben üdvözülni, aki kegyelemosztó szerepét ismerve Szűz Mária közbenjárásának kérését rendszeresen elhanyagolja.

Dr. Erdős Mátyás
(*Leánytalu* 1999. május 18.)

12.

In: Mária Kora 1999/4. 11-12. old.

Krajsovszky Gábor: Erdős Mátyás atya elmékedései, beszédei, előadásai – II. PPEK 52-53. old. <https://mek.oszk.hu/14700/14781/14781.pdf>